

Dragi prijatelj!

Ne morem se prečuditi temu, kar mi pišeš. Kdaj mi je dejal že Jurčič, da Ti je poslal že vso povest! Včera je sem govoril na Dunaji z njim — vprašal sem ga, ali vé kaj, kakó je z Mladiko. Dejal mi je, da nič ne vé, kér mu [ni] ničesar ne poročiš. Ravnokar sem mu pisal dvé pismi, eno na Dunaj, eno v Maribor (ker mi je dejal da pojde kmalo tje) in sem mu poročil — kar mi pišeš!

Vse to je prav neprijetno, in malo na korist Mladiki, ki tako strašno počasi poganja — ljudém bo že dolg čas!

Ne bodi hud, da se Ti toliko sitnosti dela! Tudi ne zaméri — kar sem dejal o Taliji, v take reči se ne bom več méšal!

Dobro se iměj — serčno Te pozdravlja

Tvoj

stari

Vösl. 4/7 68.

Stritar.

(Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia:

Brez sna . . .

Iz zbirke: Harpa izgnanika.

Svetilka dogoreva,
a ena le ni in ni.
In noč čez okno zeva.
Zdaj se zabliska. Zagrmi.
Spet tiho. Noč in molk.
In padanje dežjã za steno,
kot da tekó obilne solze
za strašen dolg,
ki zanj ni odpuščanja, ne odveze.
In leno, leno
gre čas naprej. Ne gre, a leze.